

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 212/2013-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. apríla 2013 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. Z. L., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 11 Co 17/2012-347 z 1. júna 2012, ako aj postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp. zn. XV/2 Gn 211/12 a jej prípisom z 15. júna 2012, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. Z. L. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. septembra 2012 doručená sťažnosť JUDr. Z. L., B. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením

Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 11 Co 17/2012-347 z 1. júna 2012 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“), ako aj postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej aj „generálna prokuratúra“) vo veci sp. zn. XV/2 Gn 211/12 a jej prípisom z 15. júna 2012 (v prípise je síce uvedený dátum 15. jún 2011, ale po zistení ústavným súdom správny dátum na prípise je 15. jún 2012, pozn.).

Z obsahu sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že na základe návrhov sťažovateľky Okresný súd Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) vedie viacero súdnych sporov, v ktorých ako odporca vystupuje manžel sťažovateľky MUDr. J. L. (ďalej len „manžel sťažovateľky“). Okresný súd pod sp. zn. 25 C 82/2009 vedie konanie o návrhu sťažovateľky na určenie výživného na manželku. V tomto konaní sťažovateľka opakovane požiadala o nariadenie predbežného opatrenia.

Okresný súd uznesením č. k. 25 C 82/2009-300 z 13. februára 2012 návrh sťažovateľky na nariadenie predbežného opatrenia zamietol. Z odôvodnenia tohto uznesenia vyplýva, že sťažovateľka podaním doručeným okresnému súdu 5. septembra 2011 *„žiadala... o nariadenie predbežného opatrenia, ktorým by súd zaviazal odporcu prispievať na jej výživu sumou 550 Eur mesačne počnúc dňom rozhodnutia až do času vydania rozhodnutia v merite veci, o ktorom návrhu rozhodol Okresný súd Bratislava I uznesením zo dňa 3. 10. 2011, č. k. 25C 82/2009-197, tak, že tento zamietol z dôvodu, že... nijako neosvedčila, že v danom štádiu konania je potrebné naliehavo a dočasne upraviť pomery účastníkov konania navrhovaným predbežným opatrením. Na odvolanie... (sťažovateľky, pozn.) Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 12. 12. 2011, sp. zn. 8Co 301/2011, rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil.*

Navrhovateľka (sťažovateľka, pozn.) dňa 17. 1. 2012 založila do súdneho spisu opätovne návrh na nariadenie predbežného opatrenia, ktorým žiadala, aby súd zaviazal odporcu prispievať na jej výživu sumou 550 Eur mesačne, a to počnúc dňom rozhodnutia súdu.“. O tomto návrhu rozhodol okresný súd označeným uznesením.

Proti uzneseniu okresného súdu č. k. 25 C 82/2009-300 z 13. februára 2012 sťažovateľka podala odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k.

11 Co 17/2012-347 z 1. júna 2012 tak, že odvolaním napadnuté uznesenie okresného súdu potvrdil.

Sťažovateľka v sťažnosti uvádza, že „*Všeobecné súdy... prijali také právne závery, ktoré so zreteľom na skutkový stav sú zjavne neodôvodnené, arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a mali za následok porušenie základného práva alebo slobody - práva na spravodlivý súdny proces. Svojom voľným a ústavne neudržateľným odôvodnením odopreli súdnu ochranu porušeným právam sťažovateľky, keď je preukázané, že zákonná vyživovacia povinnosť voči manželke nie je plnená ani v nevyhnutnej miere, pričom takáto povinnosť vyplýva zo Zákona o rodine a takéto násilné konanie spôsobuje niekoľko rokov zníženie životnej úrovne sťažovateľky, je tu hrozba porušenia zdravia a celkovej likvidácie jej majetku, teda v dôsledku toho v budúcnosti nemožnosť, resp. zmarenie plnenia vyživovacej povinnosti.*“.

Sťažovateľka namieta porušenie v sťažnosti označených práv aj prípisom generálnej prokuratúry č. k. XV/2 Gn 211/12-5 z 15. júna 2012. V tejto súvislosti v sťažnosti uvádza, že:

„... upozornila... Generálnu prokuratúru SR na uvádzanie nepravd v uznesení konajúcou sudkyňou Mgr. P. S. v prejednávanej veci 25 C 82/2009, najmä keď uviedla nepravdivú informáciu, nepravdivý skutkový stav konkrétne o tom, že konanie o riešenie svojprávosti násilného manžela je skončené, čo bol veľký omyl a tento mal vplyv na právne závery jej rozhodnutia. Generálna prokuratúra SR, pod č. k. XV/2 Gn 211/12-5 zo dňa 15. 6. 2011, doručené sťažovateľke dňa 13. 7. 2012 uvedené len vzala na vedomie a podanie označila ako nedostatočné, čo opätovne vzbudilo pochybnosti o spravodlivom súdnom a inom procese. Opravný prostriedok nie je prípustný. Mám zato, že tieto orgány tendenčne skresľujú skutkový stav, keďže majú vedomosť, že skutkový stav ústavný súd s veľkou pravdepodobnosťou nebude preskúmať, alebo len okrajovo skontroluje. ...

Z vyššie uvedených dôvodov sťažovateľka považuje závery za svojvoľné a predstavujú odopretie súdnej ochrany, pretože jej poskytnutie podmieňujú zjavne neodôvodnenými a ústavne neudržateľnými právnymi okolnosťami. Právoplatné súdne

rozhodnutie o predbežnom výživnom na manželku by uľahčilo už tak dlhodobo ťažkú a neúnosnú životnú situáciu sťažovateľky, do ktorej ju násilím dostal chorý manžel.“

Na základe argumentov uvedených v sťažnosti sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Základné právo JUDr. Z. L. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jej právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu Bratislava pod č. k. 11 CoP 17/2012-347 zo dňa 1. 6. 2012 porušené bolo.

Uznesenie Krajského súdu Bratislava č. k. 11 CoP 17/2012-347 zo dňa 1. 6. 2012 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť sťažovateľke náhradu trov konania a to do 10-ich dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto nálezu.

Základné právo JUDr. Z. L. na súdnu a inú ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jej právo na spravodlivé súdne a iné konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a závermi Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky pod č. k. XV/2 Gn 211/12-5 zo dňa 15. 6. 2011 porušené bolo.

Zrušuje sa vybavenie veci Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky pod č. k. XV/2 Gn 211/12-5 zo dňa 15. 6. 2011 a vec sa vracia Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky na ďalšie konanie.“

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 11 Co 17/2012-347 z 1. júna 2012

Sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu, ktorým tento súd potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa, ktorým bol zamietnutý jej návrh na vydanie predbežného opatrenia.

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

Navyše, ústavný súd v súvislosti s tým, že sťažovateľka namieta rozhodovanie všeobecných súdov o jej návrhu na vydanie predbežného opatrenia, považuje za potrebné zdôrazniť, že posúdenie podmienok na vydanie predbežného opatrenia je predovšetkým vecou všeobecných súdov (čl. 142 ústavy). Ústavný súd preto ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) sa spravidla nepovažuje za oprávneného zasahovať do rozhodnutí o predbežných opatreniach, keďže nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov, a okrem toho ide o rozhodnutia, ktoré do práv a povinností účastníkov konania nezasahujú konečným spôsobom (IV. ÚS 82/09). Ústavný súd posudzuje problematiku predbežných

opatrení zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o nariadení predbežného opatrenia alebo o zamietnutí návrhu na jeho vydanie pristupuje len za celkom výnimočných okolností. Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o predbežných opatreniach iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu (IV. ÚS 178/2010).

Krajský súd svoje rozhodnutie, ktorým potvrdil označené uznesenie okresného súdu v napadnutom uznesení, odôvodnil takto:

„V prípade, že je potrebné, aby boli dočasne upravené pomery účastníkov ešte pred rozhodnutím o veci samej, môže súd pred začatím konania (§ 74 ods. 1 O. s. p.) alebo po začatí konania (§ 102 O. s. p.) nariadiť predbežné opatrenie. V oboch prípadoch však dočasná úprava pomerov musí byť naliehavá a potrebná a musí byť odôvodnená individuálnymi okolnosťami konkrétneho prípadu. Predbežné opatrenie možno nariadiť iba za predpokladu, že samotný nárok je aspoň osvedčený, teda ak sa javí aspoň ako pravdepodobný. Predbežným opatrením nemožno prejudikovať konečné rozhodnutie o veci samej a nemožno nariadiť také predbežné opatrenie, ktorým by sa privodil stav, ktorý by znemožňoval buď vôbec alebo s nadmerným ťažkosťami obnoviť pôvodný stav.

Odvolačný súd je zhodne so súdom prvého stupňa toho názoru, že navrhovateľka neosvedčila naliehavú potrebu dočasnej úpravy pomerov účastníkov, v dôsledku čoho neboli splnené zákonné podmienky pre nariadenie navrhovaného predbežného opatrenia. V spore o určenie výživného možno nariadiť predbežné opatrenia v zmysle § 76 ods. 1 písm. a/ O. s. p. iba v situácii, keď je nevyhnutné, aby výživou oprávnenému účastníkovi bolo zabezpečené výživné v nevyhnutnej miere. Táto skutočnosť však musí byť pri podaní návrhu na nariadenie predbežného opatrenia aspoň osvedčená, teda výživou oprávnený účastník musí súdu osvedčiť, že v jeho majetkových pomeroch nastali také okolnosti, pre ktoré je nevyhnutné zabezpečiť mu dočasne formou navrhovaného predbežného opatrenia platenie výživného v nevyhnutnej miere.

V prejednávanej veci bolo zistené, že navrhovateľka je sudkyňa a má plat s paušálnymi náhradami vo výške 2 763,70 eur mesačne. Ide o vysoko nadpriemerný plat, z ktorého podľa názoru odvolacieho súdu navrhovateľka môže bez problémov hradiť

výdavky potrebné na pokrytie jej potrieb a aj potrieb jej dcéry. Nie je preto nevyhnutné zabezpečiť jej formou predbežného opatrenia platenie výživného zo strany odporcu. Tvrdenie navrhovateľky, že výživné zo strany odporcu potrebuje na to, aby sa mohla súdnou cestou domáhať ochrany svojich práv plynúcich z bezpodielového spoluvlastníctva, svedčí podľa názoru odvolacieho súdu o jej nepochopení inštitútu predbežného opatrenia. Zmyslom výživného v nevyhnutnej miere v zmysle § 76 ods. 1 písm. a/ O. s. p. totiž nemôže byť ochrana majetkových práv osoby výživou oprávnenej, ale dočasné zabezpečenie výživného v prípade, ak jej majetkové pomery sú také, že je to nevyhnutné.“

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd po oboznámení sa s odôvodnením napadnutého uznesenia krajského súdu dospel k záveru, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku podstatné pre posúdenie veci správne interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Uznesenie krajského súdu je náležité odôvodnené, pričom krajský súd jasne a zrozumiteľne objasňuje, prečo sa stotožnil s napadnutým uznesením okresného súdu.

Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08).

Podľa názoru ústavného súdu nemožno napadnuté uznesenie krajského súdu považovať za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a preto medzi ním a sťažovateľkou označeným základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne umožňovala dospieť k záveru o ich porušení.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru prípisom generálnej prokuratúry č. k. XV/2 Gn 211/12-5 z 15. júna 2012

Ústavný súd zistil, že sťažovateľka doručila 9. mája 2012 Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „úrad špeciálnej prokuratúry“) podanie, z obsahu ktorého vyplýva, že namieta okrem iného postup sudkyne okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 25 C 82/2009. Úrad špeciálnej prokuratúry postúpil toto podanie Okresnej prokuratúre B. (ďalej len „okresná prokuratúra“) 25. mája 2012 v časti, ktorá by mohla byť posúdená ako trestné oznámenie pre podozrenie z trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa označenou sudkyňou okresného súdu. Okresná prokuratúra podanie sťažovateľky v tejto časti odstúpila prípisom č. k. 1 Pn 760/12-3 zo 7. júna 2012 generálnej prokuratúre.

Sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru prípisom generálnej prokuratúry č. k. XV/2 Gn 211/12-5 z 15. júna 2012, v ktorom generálna prokuratúra uviedla:

„Okresná prokuratúra B. mi prípisom z 7. 6. 2012 sp. zn. 1 Pn 760/12-3 predložila rovnopis Vášho podania z 7. 5. 2012 adresovaného na Okresný súd Bratislava I a Úrad špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky.

Oznamujem Vám, že dané podanie som vzal len na vedomie.

Podanie ako trestné oznámenie je nedostatočné.“

Ústavný súd zistil, že označený prípis bol doručený sťažovateľke 13. júla 2012, a ďalej zistil, že prípisom č. k. XV/2 Gn 211/12-11 z 18. júla 2012, ktorý sťažovateľka prevzala 16. augusta 2012, jej generálna prokuratúra oznámila, že vzhľadom na jej vyjadrenie a jej požiadavku uvedenú v sťažnosti zo 16. júla 2012 (doručenej generálnej prokuratúre 17. júla 2012) jej podanie zo 7. mája 2012 vo vzťahu k sudkyňi okresného súdu odovzdala na konanie Okresnému riaditeľstvu Policajného zboru B. podľa § 198 ods. 1 Trestného poriadku (podľa ktorého prokurátor po prijatí trestného oznámenia môže postupovať podľa § 197 ods. 1 alebo 2 alebo odovzdať trestné oznámenie policajtovi.

O odovzdaní trestného oznámenia policajtovi bez meškania písomne upovedomí oznamovateľa a poškodeného.).

Generálna prokuratúra prípisom č. k. XV/2 Gn 211/12-34 z 11. apríla 2013 ústavnému súdu oznámila, že po odovzdaní trestných oznámení sťažovateľky „*na sudcov a prokurátora bolo konané a rozhodnuté na Okresnom riaditeľstve PZ B. pod sp. zn. ORP-869/1-OVK-B1-2012, ORP-1047/1-OVK-B1-2012 a na Okresnom riaditeľstve PZ B. pod sp. zn. ORP-582/2-OVK-B3-2012*“.

Ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou poukazuje na svoj ustálený právny názor, podľa ktorého z ustanovení Trestného poriadku nemožno vyvodit' subjektívne právo osoby, ktorá podala trestné oznámenie, na začatie trestného konania. Osobe, ktorá podala trestné oznámenie, nevzniká právo na začatie trestného stíhania. Takéto právo nemožno odvodiť ani z niektorého zo základných práv alebo slobôd podľa druhej hlavy ústavy (m. m. II. ÚS 42/00, II. ÚS 238/02). Vzhľadom na už uvedený právny názor podľa názoru ústavného súdu v danom prípade neexistuje medzi označeným prípisom generálnej prokuratúry a obsahom sťažovateľkou označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru taká príčinná súvislosť, ktorá by naznačovala reálnu možnosť vysloviť ich porušenie po prípadnom prijatí tejto časti sťažnosti na ďalšie konanie.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol pri predbežnom prerokovaní aj túto časť sťažnosti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Po odmietnutí sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v petite jej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. apríla 2013